

— О! Това ли било то! — засмѣлъ се до уши Пѣтлю, че се разминалъ боятъ. — Отъ това по-лесно нѣма. Ей сега ще ти доведемъ една крава за рогата.

Взели тѣ златната парà. Отишли на пазара. Развикали се.

— Хора брей! Златна парà даваме, млѣчна крива купуваме.

— Малко давате, — рекли имъ селянитѣ.

Чулъ ги и единъ циганинъ. Голѣмъ лѣжець билъ.

— Дайте парàта! — викналъ имъ той. — И си идете. Азъ самъ ей сега ще ви закарамъ кравата у дома.

Дали Ганчо и Пѣтлю златната парà. Отишли си. Чакатъ, чакатъ, нѣма го циганинътъ, нѣма я и парàта.

Заплакала бабата:

— Излѣгаха ви. Отиде ми парàта. Какъ ще живѣя сега, като нѣма кой да ми дрѣнка въ пошчето?

Нажалилъ се Пѣтлю.

— Ела, братко, — рекълъ той на Ганчо. — Насмъртъ и животъ ще се биемъ, но парàта на баба ще върнемъ.

Върнали се на пазара. Хвъркналъ Пѣтлю, да види отъ високо де е крадецътъ. Видѣлъ го. Отишли при него.

— Давай парàта на баба! — крѣсналъ Пѣтлю.

— Не я давамъ!

— Дай я, лошо ще си патишъ!

— Не я давамъ!

Страшно се разсърдилъ червениятъ гребенъ.

— Братко, — рекълъ той на Ганчо. — Видѣ се — умъ нѣмаме, ама храбростъ имаме! Дрѣжъ се, братко!

Че като се хвърлили ония юнаци! Пѣтлю кѣлве лѣжеца кждето завърне. По ушитѣ, по носа, а презъ това време Ганчо брѣкналъ въ джоба му и му взелъ златната парà.

Тогава хукнали да бѣгатъ. Подгонилъ ги циганинътъ. Но Ганчо седналъ на гърба на храбрия си приятелъ, литнали и избѣгали. Занесли на баба си златната парà и цѣлъ животъ живѣли щастливо.

Емилъ Кораловъ